

Arrest

nr. 184 298 van 23 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 236 132 van 17 oktober 2016 van de Raad van State waarbij het arrest nr. 146 999 van 3 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt vernietigd.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SCHELLEMANS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 december 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 december 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 9 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 oktober 2014.

1.3. Op 29 januari 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 29 mei 1987 in Sidon, Libanon. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. Vanaf uw twee of drie jaar hebt u steeds in het al-Rashidiyya-vluchtelingenkamp gewoond. Op 17 februari 2008 trouwde u met H.(...) a.(...)-A.(...) (O.V. 6.931.576; CG 11/26627/B) en u kreeg met haar twee kinderen, H.(...) en M.(...). M.(...) is in België geboren en kreeg de Belgische nationaliteit.

Van 2004 tot 2011 werkte u in Beiroet voor het tijdschrift Qabasat min Nur dat met Hezbollah gelieerd is. Vanwege uw werk kreeg u logement in Beiroet ter beschikking gesteld en zodoende verbleef u in de regel tijdens de werkweek in Beiroet terwijl u terugkeerde naar al-Rashidiyya in de weekends. U koos er niet voor permanent in Beiroet te gaan wonen omdat uw loon dat niet toeliet gezien het dure leven in Beiroet.

Tijdens uw jaren bij Qabasat min Nur vroeg men u geregeld deel te nemen aan een militaire training van Hezbollah. Deze training zou in Iran doorgaan. Na 2008 nam de druk opvallend toe. Vooral een zekere Sheikh Imad drong aan. Met uitvluchten kon u deelname steeds vermijden, maar op 30 september 2011 belde Sheikh Imad u op en zei hij dat u na de volgende druk van het tijdschrift op training zou moeten gaan. Omdat de Syrische burgeroorlog intussen was uitgebarsten vreesde u naar Syrië te worden gestuurd om daar te gaan strijden of, zo niet, dat u tegen Israël zou worden ingezet. Dit telefoongesprek had plaats op een vrijdag. U ging dat weekend naar huis en kwam de volgende week zoals gewoonlijk werken tot op de dag van uw vertrek.

Op 5 oktober 2011 verlieten jullie Libanon. Jullie reisden per vliegtuig naar Turkije en vervolgens trokken jullie naar Griekenland. Van Griekenland ging de reis naar Italië en vervolgens naar België. Op 15 december kwamen jullie aan in België en de volgende dag vroegen jullie asiel aan.

Ter ondersteuning van uw relaas legden u en uw vrouw de volgende documenten voor: de UNRWA-registratiekaart van uw gezin, twee documenten in verband met uw GSM-nummer in Libanon, uw diploma 'voor Röntgenbestraling', het middelbaar diploma van uw vrouw, de verzekeringskaarten van uw gezin, de identiteitskaart van uzelf, uw vrouw en uw oudste zoon, de geboorteaktes van uzelf, uw vrouw en uw oudste zoon, uw huwelijkscontract en uw huwelijksakte, uw rijbewijs, documenten in verband met de geboorte van uw tweede kind en zeven exemplaren van Qabasat min Nur en kopies van een achtste.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen [CGVS] H.(...) M.(...) A.(...)[A] dd. 27/10/2014, p. 3, 5 en zie gehoorverslag CGVS A.(...)-A.(...)[H] dd. 27/10/2014, p. 3, 5). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951,

waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht. Terwijl u uw werk op het tijdschrift aannemelijk kon maken, kon u niet aannemelijk maken dat u een militaire training zou moeten volgen om vervolgens in Syrië te gaan strijden, en dit om de volgende redenen.

Ten eerste dient erop gewezen te worden hoe ver uw werk af stond van de militaire activiteiten van Hezbollah. U omschreef uw taken zoals men die van een redactiemedewerker zou verwachten: u verzorgde de lay-out van het tijdschrift, u onderhield de website en u coördineerde de verschillende bijdragende schrijvers en de drukker (zie CGVS A p. 6). Verder haalde u aan dat uw werk geen link had met militaire activiteiten (zie CGVS A p. 10) en aansluitend kan aangestipt worden dat u van 2004 tot 2011 op de redactie werkte (zie CGVS A p. 6) en slechts een keer, in 2005, met de militaire zijde van Hezbollah in contact kwam tijdens een training van drie dagen waarbij de focus echter zeker niet op het militaire lag (zie CGVS A p. 13). Zo blijkt dus duidelijk dat gewapende actie hoegenaamd niet deel uitmaakte van wat men van u verwachtte als redactiemedewerker. Dat u onder druk zou zijn gezet om een militaire opleiding te volgen komt bijgevolg dusdanig willekeurig over dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen schaadt. U trachtte de geloofwaardigheid te onderbouwen door te stellen dat u in de ogen van Hezbollah een strijder was (zie CGVS A p. 15) en dat ze u in grote mate vertrouwden omdat u al zo lang bij hen werkte (zie CGVS A p. 18). In die zin zou het volgens u dus wel logisch zijn om u bij de gewapende tak in te lijven. Deze argumenten gaan echter voorbij aan het feit dat u enkel en alleen als redactiemedewerker hebt gewerkt. Dat ze een redactiemedewerker als strijder zouden beschouwen ontbeert logica. Daarnaast is het evenmin logisch dat ze zonder meer zouden concluderen dat iemand die jarenlang te vertrouwen was met redactiewerk en quasi nooit met de militaire tak van Hezbollah in contact kwam, ook als Hezbollah-strijder te vertrouwen zou zijn.

Ten tweede valt op dat u opvallend slecht bent geïnformeerd over cruciale aspecten van uw relaas. Zo weet u niet wat de training zou inhouden en hoe lang die zou duren (zie CGVS A p. 15) en weet u evenmin wat u na die training zou moeten gaan doen (zie CGVS A p. 16), maar u stelde wel dat men na die opleiding 'niet zomaar thuis' kon gaan zitten (zie CGVS A p. 18). In acht genomen dat u uit angst voor deze training en wat er na zou komen, besloot uw werk, huis en leven in Libanon op te geven, is het heel vreemd dat u hier zo weinig over zou weten. Men zou verwachten dat zulk een drastische beslissing degelijk zou zijn onderbouwd. U stelde echter dat u niemand, zelfs uw vriend M.(...) niet, om informatie vroeg omdat die trainingen geheim zijn (zie CGVS A p. 15, 19) en dat u ook sheikh Imad niet om informatie vroeg omdat u niet de indruk wilde geven dat u bang of ongerust was (zie CGVS A p. 16). Blijft echter het feit dat u zelfs niet probeerde hier iemand over te vragen zodat u dus niet weet wat de training zou inhouden en wat er op zou volgen, maar toch besloot het land te verlaten. U bevond zich nochtans in een situatie waarin het heel begrijpelijk zou zijn, in de ogen van eender wie, dat u meer informatie zou willen. U had immers een vrouw en kinderen (zie CGVS A p. 4-5) waardoor u niet zonder meer kon vertrekken zonder te weten of en wanneer u zou terugkomen. Zelfs een sheikh Imad zou zo iets naar alle waarschijnlijkheid begrijpen. Aangezien u nooit probeerde weet u echter niet of u een antwoord zou hebben gekregen.

Aansluitend kon u niet uitleggen waarom u vreesde naar Syrië te worden gezonden. U beweerde hier nochtans bijna zeker van te zijn (zie CGVS A p. 13). Dan moet echter worden opgemerkt dat deze bewering hoegenaamd niet onderbouwd is. U bent immers van niemand zeker of hij die opleiding volgde (zie CGVS A p. 15, 16, 19) en bij diegenen van wie u het vermoedde vroeg u niet naar wat er op de opleiding volgde (zie CGVS A p. 15, 19). Verder kent u niemand die gedwongen naar Syrië moest gaan, want Hezbollah hield dit allemaal geheim (zie CGVS A p. 18). Wanneer u tijdens uw gehoor op het CGVS uiteindelijk werd gevraagd van waar het idee kwam dat u naar Syrië zou worden gestuurd, antwoordde u omdat dat het begin van de revolutie daar was en u voegde toe dat u anders later tegen Israël zou moeten strijden (zie CGVS A p. 18). Dit zijn echter algemene en vage beweringen.

Bijgevolg moet enerzijds worden geconcludeerd dat u uw vrees voor de opleiding en voor wat erop zou volgen niet kon aannemelijk maken, en anderzijds dat u niet de logische stappen ondernam om cruciale informatie te bekomen over de inhoud van de training en over wat daarna de bedoeling was. Dit ondergraaft dan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in zijn geheel.

Ten derde kon u niet uitleggen waarom u de vraag van sheikh Imad niet kon weigeren. Indien u die opleiding niet wilde volgen en bang was daarna in Syrië te moeten gaan strijden, lijkt het immers evident dat u de sheikh zou zeggen dat u dat liever niet deed. Dit deed u echter nooit (zie CGVS A p. 14) en u beweert dat u dat ook onmogelijk kon doen. Zo zei u dat niemand kon weigeren (zie CGVS A p. 14). Wanneer men in gedachte houdt dat u, zoals hierboven uitgelegd, niemand met zekerheid kende die de opleiding deed, moet het gewicht van deze verklaring sterk worden gerelativeerd. Verder zou sheikh Imad u gezegd hebben dat als u bij hen wilde zijn, u de opleiding moest volgen (zie CGVS A p. 14) en u verklaarde dat als men lange tijd bij hen werkte, dat men dan ook bereid moest zijn de opleiding te volgen (zie CGVS A p. 14). Op deze manier wordt de mogelijkheid gesuggereerd dat u uw job zou kunnen verlaten als u de training niet wilde volgen. Uiteindelijk direct gevraagd waarom u niet kon weigeren antwoordde u tweemaal dat u dat niet kon zeggen, en een derde keer dat het een plicht was. Daarop gevraagd naar wat de gevolgen van een weigering zouden zijn zei u dat niet te weten (zie CGVS A p. 17). Hieraan kan worden toegevoegd dat ook uw vrouw niet weet waarom u niet kon weigeren (zie CGVS H p. 10). Dat zij dat niet weet is ook significant, want ook zij moest binnen de context van uw relaas haar hele leven opgeven, omdat u niet in de mogelijkheid was die training te weigeren. Dan lijkt het niet meer dan normaal dat zij tot op zekere hoogte uitzoekt waarom dat zo is.

Uw hele relaas is opgehangen aan het feit dat u onmogelijk kon weigeren naar de training te gaan. Dat u noch uw vrouw kon verklaren waarom u niet kon weigeren ondergraaft onherstelbaar de geloofwaardigheid van uw relaas. Eerder in uw gehoor haalde u aan dat een andere Palestijn die problemen met Hezbollah had en ontslag nam later verdween (zie CGVS A p. 15). Aan de hand van uw verklaringen over waarom u niet kon weigeren kon u echter hoegenaamd niet aannemelijk maken dat iets dergelijks u ook zou kunnen overkomen.

Aansluitend werd u gevraagd of u geen ontslag kon nemen. Als reden waarom dat niet kon gaf u aan dat u heel veel geheime informatie had waardoor Hezbollah niet zou toestaan dat u hen zou verlaten (zie CGVS A p. 15). Later gevraagd naar wat die geheimen waren, zei u dat de sponsoring van het tijdschrift door Hezbollah geheim was. Verder had u geen zeer geheime dingen die u niet mocht doorgeven, maar u had wel informatie over de mensen die daar werkten (zie CGVS A p. 16-17). Dat Hezbollah het tijdschrift sponsoorde was om op uw verklaringen af te gaan echter algemeen geweten. Palestijnen lezen het immers niet vaak omdat ze het niet voor de sjia hadden (zie CGVS A p. 20), Fatah had u niet graag omdat u met de sjiieten werkte en mensen in het kamp kloegen bij uw vader omdat u voor Hezbollah werkte (zie CGVS A p. 9). Dat de informatie die u over de werknemers op uw kantoor en over de schrijvers van de artikelen zou hebben (zie CGVS A p. 15, 16, 17) van groot belang en geheim zou zijn lijkt evenmin waarschijnlijk. U stelde immers duidelijk dat u zich niet bemoeide met het werk van de twee andere mannen die op uw kantoor zaten (zie CGVS A p. 14) en verder lijkt het niet waarschijnlijk dat werknemers en schrijvers van een openbaar tijdschrift over cruciale en gevoelige geheimen zouden beschikken waar u ook achter zou zijn gekomen en absoluut niet mocht verspreiden.

Ten slotte beschikt het CGVS over informatie (zie COI Focus – Libanon: rekrutering door Hezbollah, toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) waaruit blijkt dat Hezbollah geen mensen dwingt om voor hen te strijden, wel integendeel eerder kieskeurig en veeleisend is in hun selectie van rekruten. Ten eerste valt op dat Hezbollah voldoende vrijwilligers heeft vanwege de sociale en economische voordelen die vasthangen aan indiensttreding bij Hezbollah, zodat het niet nodig is mensen gedwongen in te lijven. Verder aanvaarden ze in de regel enkel mensen die bijna uitsluitend in een Hezbollah-milieu zijn opgevoed en opgegroeid, dus school liepen in Hezbollah-scholen en deel uitmaakten van Hezbollah-jeugdbewegingen. Wat Palestijnen betreft, die kunnen vrijwillig – ook geen sprake van dwang hier – in dienst gaan bij de Saraya, een aan Hezbollah aanverwante militie voor Palestijnen. Zij blijven echter als soenniet beschouwd worden terwijl Hezbollah zelf 100% sjiiitisch is.

Het mag duidelijk zijn dat het door u geschetste relaas fundamenteel afwijkt van de hierboven beschreven gang van zaken. U bent een Palestijnse soenniet (zie CGVS A p. 3, 17), benadrukt ook dat u van een andere traditie afstamt dan de sjia (zie CGVS A p. 14) en u groeide op in een Palestijns kamp en ging naar Palestijnse scholen (zie CGVS A p. 5). U ging weliswaar naar een sjiiitisch jeugdcentrum in het kamp (zie CGVS A p. 8), maar buiten dat groeide u op in een overduidelijk Palestijns soennitisch milieu. Verder nam u zelf nooit stappen om u bij de gewapende tak van Hezbollah aan te sluiten, terwijl dus blijkt dat men daar slechts in geraakt na een zware selectie. Ook blijkt uit de informatie dat Hezbollah verlangt dat rekruten de partijideologie volledig onderschrijven. Dat staat in contrast met uw gebrek aan motivatie voor Hezbollah. U verklaarde immers bij het tijdschrift goed te verdienen, maar daar niet helemaal tevreden te zijn omdat u soenniet bent. Op uw werk was men zich er van bewust dat u soenniet was (zie CGVS A p. 7, 17). Ook was u daar niet begonnen omdat u de ideologie

aanhang, maar omdat u graag met technische zaken bezig was (zie CGVS A p. 10). In rekening genomen dat u daar van 2004 tot 2011 werkte (zie CGVS A p. 6) kan het bezwaarlijk overtuigen dat uw gebrek aan ideologische overtuiging nooit aan het licht zou zijn gekomen. Gegeven uw profiel lijkt het met andere woorden onwaarschijnlijk dat Hezbollah u zou toelaten in zijn gewapende tak, laat staan dat ze u daartoe zouden dwingen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al-Rashidiyya erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo bent u op de eerste plaats behoorlijk gevormd. U voltooide immers uw lager middelbaar (zie CGVS A p. 5) en volgde later een beroepsopleiding om apparatuur voor röntgenbestraling te bedienen (zie CGVS A p. 5). Verder had u ook een korte opleiding voor cameraman en een korte computeropleiding doorlopen (zie CGVS A p. 6). Ook deed u zo'n acht jaar werkervaring op bij Qabasat min Nur in Beiroet (zie CGVS A p. 3, 6). Hieruit kan worden afgeleid dat u de capaciteiten hebt om werk te vinden binnen of buiten de Palestijnse kampen. Ook uw vrouw werkte. Zij hielp uw vader namelijk in zijn fotoatelier (zie CGVS H p. 5).

Verder is het van belang te vermelden dat u een appartement in al-Rashidiyya bezit. Uw ouders betrokken uw appartement, omdat het uwe moderner was dan dat van hen, maar dit laat in elk geval dat hun appartement nu vrij (zie CGVS A p. 7). Verder beschikt u over een aanzienlijk familiaal netwerk in Libanon: uw ouders leven nog en uw vader werkt als fotograaf. U omschrijft hen als niet rijk maar ze hebben ook geen steun nodig (zie CGVS A p. 10), een broer van u woont in al-Rashidiyya en werkt bij uw vader (zie CGVS A p. 4), twee zussen wonen eveneens in al-Rashidiyya en een van hun echtgenoten werkt in de bouw en de ander heeft een klein café, uw andere zus woont niet ver van Tyrus en haar man werkt eveneens in de bouw (zie CGVS A p. 3, 4). Langs de kant van uw vrouw woont een van haar broers in al-Rashidiyya en hij onderhoudt haar moeder (haar vader woont in Zweden) en zus die eveneens daar wonen (zie CGVS H p. 3, 4). Verder heeft u twee ooms en acht tantes die in verschillende kampen doorheen Libanon wonen (zie CGVS A, p. 10). Hieruit blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Libanon in elk geval initieel kan terugvallen op uw familiaal netwerk.

Ten slotte is het in deze context niet onbelangrijk aan te halen dat u weliswaar niet goed aanzien werd vanwege uw affiliatie met een sjiiitisch tijdschrift, maar dat u hier verder nooit problemen mee heeft gehad (zie CGVS A p. 9 en zie CGVS H p. 8). Dit kan u er dus niet van weerhouden terug te keren naar al-Rashidiyya.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardige karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Zij ondersteunen immers jullie identiteit, uw werk bij Qabasat min Nur, de UNRWA-registratie van uw familie, uw opleiding, de opleiding van uw vrouw en de nationaliteit van M.(...).

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 7 november 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politiek moorden en grensgeweld. Tot nu toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Verder blijkt dat vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. In de tweede helft van 2014 namen dit soort aanslagen, mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen, af. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen.

In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Syrische rebellengroepen voeren er raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief

beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er in de eerste helft van 2014 gewelddadige confrontaties plaatsvonden in de stad Tripoli tussen soennitische milities uit de wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische strijders uit de wijk Jabal Mohsen. Omdat het geweld plaatsvond in dichtbevolkte woonwijken vielen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen en de ontplooiing van het leger vindt sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot dient nog te worden toegevoegd dat uw tweede kind, in België geboren, de Belgische nationaliteit kreeg. Indien u op basis daarvan een verblijfsrecht in België wilt verkrijgen, dient u daar de in de vreemdelingenwet aanwezige procedure voor te volgen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote eveneens een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

1.4. Bij arrest nr. 146 999 van 3 juni 2015 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing.

1.5. Bij arrest nr. 236 132 van 17 oktober 2016 vernietigde de Raad van State het voornoemde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de artikelen 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel

4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur, voert verzoeker aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Volgens verzoeker dient artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie te worden toegepast indien UNRWA haar mandaat niet correct kan uitoefenen. Verzoeker wijst er voorts op dat het Hof van Justitie in de zaak *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Volgens deze rechtspraak dient deze bepaling te worden toegepast wanneer iemand werd gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil. Dit is het geval wanneer iemand zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt. Tot slot dient het tweede lid van artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene. In dit licht meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat zijn jongste dochter M. de Belgische nationaliteit heeft en niet geregistreerd werd bij UNWRA, noch bij the Department of Political Affairs and Refugees (DAPR)". Verzoeker benadrukt dat zijn dochter over geen enkel document beschikt dat haar toelaat te verblijven op het Libanese grondgebied. Zij heeft geen enkele band met Libanon. Ze is geboren in België en heeft de Belgische nationaliteit. Ze heeft geen enkele andere nationaliteit. Haar ouders hebben niet de Libanese nationaliteit. Zij hadden enkel een verblijfsrecht in Libanon op basis van hun registratie bij DPAR. Verzoekers dochter is geen vluchteling in de zin van de Conventie van Genève. Bij uitbreiding is ze dan ook geen Palestijns vluchteling gezien zij de Belgische nationaliteit heeft. Verzoeker vervolgt met er op te wijzen dat uit de rechtspraak van de RvV en de nota van UNHCR "*Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*" van mei 2013 blijkt dat een onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker stelt dat redelijkerwijs niet van zijn dochter kan verwacht worden dat zij het enige land waarvan zij de nationaliteit heeft verlaat. Als Belgische onderdaan heeft zij recht op bescherming door de Belgische overheid, die zowel effectieve bescherming als substantiële bijstand biedt, en dit in schrilte tegenstelling tot wat UNRWA biedt. Als Belgische burger heeft zijn dochter toegang tot kwalitatief onderwijs, heeft zij later het recht om eigendommen te bezitten en is zij van geen enkele arbeidsfunctie *a priori* uitgesloten. Ook dit staat in schril contrast met de situatie die zijn dochter in Libanon zou te beurt vallen. Verzoeker benadrukt dat hij en zijn dochter een gezinsband hebben die beschermd wordt onder artikel 8 EVRM, en dat er van hem niet kan verwacht worden dat hij zijn minderjarige dochter achterlaat. Er dient hierbij rekening gehouden te worden met het belang van het kind, aldus verzoeker, die stelt dat hij en zijn gezin *ipso facto* niet terug kunnen naar Libanon. Verzoeker vervolgt dat er verder geen enkele aanwijzing is dat de Libanese overheid zijn dochter tot het Libanese grondgebied zal toelaten, aangezien zij geen enkele verantwoordelijkheid hebben ten overstaan van Belgische onderdanen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker. Hij citeert in dit verband uit A. Takkenberg, "*The status of Palestinian refugees in International Law*" van 1997 en uit een bijdrage van S. Akram en Goodwin-Gill in *The Palestine Yearbook of International Law* van 2000/2001 getiteld: "*Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law*", *The Palestine Yearbook of International Law*. Verzoeker laat gelden dat er tot op vandaag er geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon. Zelfs indien zijn dochter toegang zou krijgen tot het Libanese grondgebied zou zij

volgens verzoeker tegengehouden worden bij het binnengaan van Rashidiyya kamp. Er zijn zowel checkpoints van de Libanese autoriteiten als van de kampautoriteiten en het is daarbij noodzakelijk om over correcte documenten te beschikken. Verzoeker is dan ook van mening dat het noodzakelijk is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nagaat wat de effectieve mogelijkheden zijn voor de Palestijnse ouders van een minderjarig Belgisch kind zonder DPAR registratie om toegang te verwerven voor het ganse gezin tot het Libanese grondgebied en tot de kampen. Aangezien het om een kind gaat, dat dan überhaupt nog eens van Belgische nationaliteit is, dat mogelijks in een legal limbo situatie zal terecht komen, kan er naar het oordeel van verzoeker zonder verder onderzoek van het Commissariaat-generaal niet besloten worden dat er geen praktische of juridische hindernissen zijn om terug te keren naar het UNRWA-mandaatgebied. Ook moet volgens verzoeker worden nagegaan of zijn dochter zich legaal zal kunnen vestigen in Libanon. Er moet worden onderzocht of zij bijvoorbeeld geregistreerd zal kunnen worden bij het *“Department of Political Affairs and Refugees”* (DPAR) en/of UNRWA. De bewijslast hiervoor ligt volgens verzoeker bij verwerende partij en hij verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, M. M. v Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland and Attorney General, C-277/11, 22 november 2012). Hoewel verwerende partij duidelijk op de hoogte was van de Belgische nationaliteit van verzoekers dochter en van de moeilijkheden die dit kon veroorzaken om toegang te krijgen tot Libanon en tot het kamp, heeft zij nagelaten hiernaar onderzoek te doen.

Verzoeker vervolgt in een tweede onderdeel dat ook zijn terugkeer naar Libanon onzeker is. Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Meer bepaald voert hij aan dat het Commissariaat-generaal nagelaten heeft deze mogelijkheid tot terugkeer aan de praktijk te toetsen. Het administratief dossier bevat immers geen concrete informatie over de terugname door de Libanese autoriteiten, noch cijfers over het aantal vluchten die zijn teruggekeerd. Het administratief dossier bevat evenmin het Cedoca rapport dat de mogelijkheid tot terugkeer bespreekt en waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Het is ook niet geweten of het feit dat hij vader is van Belgische kinderen een invloed zou hebben op zijn eigen mogelijkheid tot terugkeer, aldus verzoeker, die uit het voorgaande besluit dat niet op een serieuze wijze onderzocht werd of hij kan terugkeren.

In een derde onderdeel – aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid – wijst verzoeker erop dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 57-64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag aan te tonen. Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij laat in dit verband gelden als volgt: *“Verzoeker heeft op een geloofwaardige manier aangetoond als soennitische Palestijn gewerkt te hebben voor een tijdschrift van het sjiietische Hizbullah, en dit voor een erg lange duur. Dit wordt door verwerende partij niet betwist.*

Verzoekers vrouw diende lessen te volgen, als soennitische Palestijnse, in verband met de sjiietische leer. Deze lessen maakten een vorm van indoctrinatie uit. Dit is een ernstige beknotting van de religieuze vrijheid van verzoekers vrouw. Ook dit wordt door verwerende partij niet betwist.

Verzoeker en zijn vrouw hebben verschillende malen aangegeven dat verzoeker met wantrouwen werd bejegend door andere Palestijnen, die meenden dat hij misschien sjiietisch was. Zelfs verzoekers schooonfamilie koesterde om deze reden wantrouwen jegens hem.

Verzoeker heeft aangegeven dat er druk op hem werd uitgeoefend om trainingen te volgen bij Hizbullah. Verzoeker stelde zelf dat hij niet gedwongen werd, maar dat er wel serieuze druk op hem werd uitgeoefend.

Het is op zich geloofwaardig dat een Palestijn die 7 jaar voor een instituut werkt dat aan Hizbullah gekoppeld is, en wiens vrouw gevraagd wordt religieuze lessen te volgen, in tijden van sektarische polarisering gevraagd wordt de banden aan te halen met Hizbullah.

Verzoeker heeft zelf verklaard niet te weten welk doel de militaire training zou dienen. Het is weinig waarschijnlijk dat verzoeker effectief ten strijde zou moeten trekken voor Hizbullah. Dit maakt het evenwel nog niet onwaarschijnlijk dat verzoeker toch ook militaire training zou moeten volgen. Verwerende partij legt enkel informatie voor aangaande de rekrutering door Hizbullah en de gevechtsstraining met het oog op operationele inzetbaarheid. Verzoekers relaas is evenwel

genuanceerder dan dit. Hij mocht al verwacht worden een zekere loyaliteit ten opzichte van Hizbullah te hebben. Ze keerden hem immers niet enkel een loon uit, wat al veel is voor een Palestijnse vluchteling, ze gaven hem ook een ziekteverzekering waarvan Palestijnen normaliter uitgesloten zijn. Zelfs verzoekers familieleden konden op deze wijze een medische behandeling krijgen. Het staat vast dat verzoeker zowel financieel als psychologisch bij Hizbullah in het krijt stond en zij ervan uit mochten gaan dat hij betrouwenswaardig was, en loyaal.

Verwerende partij vergeet in rekening te brengen dat verzoeker ook verplicht naar bepaalde Hizbullah feesten moest en dat hij eerder al eens drie dagen militaire training gekregen had. Verwerende partij betwist dit niet en heeft er ook geen verdere vragen over gesteld.

Verzoeker dreigde in 2011 al verzeild te geraken tussen 2 sektarische kampen, in 2015 heeft die dreiging met de escalatie van sektarische spanningen in Libanon erg veel aan kracht gewonnen.

Verwerende partij diende na te gaan of verzoekers positie bij terugkeer niet aanzienlijk verslechterd zou zijn en of deze situatie niet zou kunnen leiden tot feiten die hem dwongen het UNRWA mandaat gebied te verlaten.

Verwerende partij heeft zich ertoe beperkt na te gaan of verzoeker effectief vervolgd wordt en hierdoor legt zij de grens voor het toekennen van de vluchtelingenstatus aan verzoeker té hoog. Ook de bewijslast voor verzoeker wordt hiermee te hoog gelegd. Een persoonlijke vrees voor vervolging is immers niet hetzelfde als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Om aan te tonen dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, heeft verzoeker coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen afgelegd die worden bevestigd door objectieve en algemeen gekende informatie. Hiermee heeft verzoeker voldaan aan zijn aandeel van de samenwerkingsplicht en bewijslast." Onder verwijzing van artikel 4.5. van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/6 van de vreemdelingenwet betoogt verzoeker nog dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

In een vierde onderdeel wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing erkent dat de levensomstandigheden in Rashidieh erbarmelijk kunnen zijn. Erbarmelijke levensomstandigheden zijn levensomstandigheden die niet stroken met de opdracht van UNRWA, dat zou evident moeten zijn, aldus verzoeker, die erop wijst dat het feit dat de humanitaire situatie in Rashidieh inderdaad schrijnend is, wordt bevestigd door de informatie in de COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen*" van 29 januari 2014, waaruit verzoeker uitvoerig citeert en waaruit onder meer blijkt dat de toegang tot adequate medische zorg en het aantal ziekenhuizen beperkt is, alsook dat er extreme armoede en voedselonzekerheid heerst in de Palestijnse vluchtelingenkampen en in het bijzonder in Rashidieh. Voorts wijst verzoeker erop dat voornoemde COI Focus erg negatief is over de behuizing in de kampen, alsook de werkgelegenheid op bijzonder trieste wijze beschrijft. Tot slot benadrukt verzoeker dat de toestroom van Syrische vluchtelingen een impact heeft op de arbeidsmarkt te Libanon. Verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een weinig actuele en onvoldoende grondige inschatting maakt van zijn leefomstandigheden en zijn economische mogelijkheden. Hij verduidelijkt dat de inschatting die het Commissariaat-generaal maakt gebaseerd is op zijn situatie in 2011, toen de Syrische oorlog nog maar net uitgebroken was en Libanon en de kampen nog niet overspoeld werden door enorme getallen Syrische vluchtelingen, die niet enkel de overbevolking ten top hebben gedreven maar ook de arbeidsmarkt grondig herschikt hebben. Er is geen enkele aanwijzing dat er in de huidige omstandigheden nog werk zou zijn in het foto-atelier, de auto werd reeds verkocht, hij heeft één job gehad waar hij onmogelijk naar terug kan keren en gezien de enorme beperkingen op de arbeidsmarkt voor Palestijnen, gezien de Syrische vluchtelingencrisis en de gevolgen op de arbeidsmarkt en gezien de wrevel en vijandigheid die hem te beurt vallen door zijn associatie met Hezbollah, is er volgens verzoeker voor hem geen redelijk perspectief op een inkomen. Hij vervolgt dat zijn netwerk zwaar onder druk is komen te staan en dat enkel de man van I., de man van A. en zijn schoonbroer een inkomen genereren waar een kleine 20 mensen (kinderen niet meegerekend) van moeten overleven. Tot slot wijst verzoeker erop dat zijn vrouw niet geschoold is. Het Commissariaat-generaal heeft deze elementen onvoldoende in rekening gebracht en heeft onvoldoende aangedrongen op een actuele stand van zaken die toelaat de huidige socio-economische situatie in te schatten, aldus verzoeker.

In een vijfde en laatste onderdeel wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de *Economic Survey Mission*

en de website van UNWRA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNWRA er in bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNWRA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNWRA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk stelt dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNWRA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNWRA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNWRA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNWRA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNWRA en uit de manier waarop UNWRA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNWRA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNWRA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNWRA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens, dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNWRA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNWRA haar opdracht niet kan vervullen. UNWRA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. Niets wijst erop dat de grens ingebouwd in artikel 3 EVRM ook de ondergrens zou zijn voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNWRA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Verzoeker vervolgt dat het strategisch plan van UNWRA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en op basis waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat UNWRA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult, uiteraard 'maar' een plan is en geen beleid. Het beschrijft de werkelijkheid dus niet. Het plan is er gekomen net omdat de situatie in de buurlanden van Syrië volstrekt ondraaglijk is geworden. Het is bovendien een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNWRA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Vervolgens verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het 'Midyear Review' van het 'Regional Response Plan' gepubliceerd door UNWRA. Hieruit blijkt dat er voor Libanon slechts 26% van het noodzakelijke budget kon ingewonnen worden. Verzoeker vervolgt dat de stelling van het Commissariaat-generaal dat het bestaan van een *Regional Response Plan* aangeeft dat UNWRA haar rol vervult niet strookt met de informatie die terug te vinden is in de COI-Focus "*Libanon: Levensomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen*" van 29 januari 2014. Verzoeker citeert uitgebreid uit deze COI-Focus, alsook uit een artikel van Middel East Monitor met als titel: "*Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon*" van 7 oktober 2013 en twee artikelen gepubliceerd op de website Al Monitor getiteld: "*Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon*" (september 2013) en "*Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees*" (januari 2013). Uit

deze informatie blijkt dat de bestaande Palestijnse vluchtelingengemeenschap het nog moeilijker krijgt omdat de aandacht van donoren verschoven is naar de Syrische vluchtelingencrisis. Palestijnse vluchtelingen krijgen over het algemeen geen voedselhulp of financiële bijstand van UNRWA. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (i.e. de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig. Door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkkrachten, is het vandaag bovendien nog moeilijker voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren. Verzoeker meent dat in deze omstandigheden onmogelijk kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon in het algemeen en ten aanzien van hem en zijn gezin in het bijzonder. UNRWA slaagt er immers niet in om hen een menswaardig leven te laten leiden. In dit geval kan volgens verzoeker gesteld worden dat UNRWA haar opdracht niet meer naar behoren kan vervullen en dat de bijstand van UNRWA “om welke reden dan ook” is opgehouden in de zin van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie.

Verzoeker besluit uit het geheel van wat voorafgaat dat hij het mandaatgebied van UNRWA moest verlaten om redenen buiten zijn wil, dat hij onvoldoende bijstand van UNRWA krijgt en dat het onzeker is of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Om deze redenen en op basis van de informatie en argumenten die hij aanbrengt, niet of minstens onvoldoende onderzocht door verwerende partij, meent verzoeker dat hij van rechtswege als vluchteling moet worden erkend op grond van artikel 1D, tweede lid van de Vluchtelingenconventie.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: CLAES, M., *“Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure”*, T.Vreemd. 2014, afl. 1, p. 52-67; UNHCR, *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013; General Assembly Resolution 302, A/RES/302 (IV) van 8 December 1949; First Interim Report of the United Nations Economic Survey Mission for the Middle East van 6 november 1949; UNRWA, Who we are, Human Development goals; AL MONITOR, *“Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon”*; Middle East Monitor, *“Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon”* van 7 oktober 2013 en AL MONITOR, *“Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees”*.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 12 september 2014 en een rapport van de Danish Immigration Service’s fact finding mission to Beirut, Lebanon getiteld *“Stateless Palestinian Refugees in Lebanon – Country of Origin Information for Use in the Asylum Determination Process”* van oktober 2014.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is en dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan zijn medewerking verleent, en dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, (iv) hij niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet loopt en uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, zoals wordt toegelicht en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 januari 2015 (CG nr. 1126627), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of

als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.7. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat hij een militaire training van Hezbollah zou moeten volgen om vervolgens in Syrië dan wel tegen Israël te gaan strijden.

2.11.1. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker

die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevéndorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevéndorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond daar er werd vastgesteld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is wegens weinig overtuigende, onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.11.2. Zo wordt correct vastgesteld dat (i) verzoeker geen plausibele uitleg kan verschaffen voor het feit dat hij na jarenlang werkzaam te zijn geweest als redactiemedewerker en hierbij taken te hebben uitgevoerd die geen enkele link hadden met de militaire activiteiten van Hezbollah, plots onder druk zou zijn gezet om een militaire opleiding te volgen, (ii) verzoeker opvallend slecht geïnformeerd is over cruciale aspecten van zijn asielrelaas, en hij in het bijzonder niet kan toelichten wat de training zou inhouden, hoe lang die zou duren en wat hij na de training zou moeten doen en hij bovendien geen stappen heeft ondernomen om hier meer informatie over te bekomen, (iii) verzoekers vrees om naar Syrië te worden gezonden gestoeld is op een vermoeden, (iv) verzoeker de ingrijpende beslissing neemt om zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten, maar niet kan toelichten wat de mogelijke gevolgen zouden zijn indien hij zou geweigerd hebben om de militaire training te volgen, (v) verzoeker niet aannemelijk kon maken dat hij geen ontslag kon nemen bij het tijdschrift omdat hij over geheime informatie zou beschikken en (vi) verzoekers vrees gedwongen gerekruteerd te worden door Hezbollah niet strookt met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt over de rekrutering door Hezbollah.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker aanvoert dat hij zelf verklaarde niet te weten welk doel de militaire training zou dienen en het weinig waarschijnlijk is dat hij effectief ten strijde zou moeten trekken voor Hezbollah, maar dat het niet onwaarschijnlijk is dat hij toch een militaire training zou moeten volgen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoekers huidige argumentatie strookt immers geenszins met zijn eerder afgelegde verklaringen op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij duidelijk verklaarde dat hij vreesde ingezet te worden in de Syrische strijd of anders later tegen Israël zou moeten strijden (zie gehoorverslag CGVS dd. 27 oktober 2014, p. 13 en p. 18).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij onder druk werd gezet om een militaire training te volgen, maar slaagt er niet in de meest elementaire informatie over deze training te verschaffen. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen stappen heeft ondernomen om hier meer informatie over te bekomen, en dit terwijl hij daartoe wel de mogelijkheid had. Het gegeven dat er sprake was van dwang kon verzoeker evenmin aannemelijk maken. Verzoeker slaagt er immers niet in concreet toe te lichten welke de gevolgen zouden zijn indien hij zou weigeren deel te nemen aan de militaire training, noch aannemelijk te maken waarom hij geen ontslag kon nemen bij het tijdschrift. Van een persoon die beweert zijn land van gewoonlijk verblijf te hebben verlaten omdat hij niet wenste deel te nemen aan een militaire opleiding, kan nochtans redelijkerwijs worden verwacht dat hij minstens kan aangeven wat de militaire training zou inhouden, hoe lang die zou duren, met welk doel de training georganiseerd werd, en waarom hij onmogelijk kon weigeren om deel te nemen aan de training. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat van hem mocht verwacht worden een zekere loyaliteit te hebben ten opzichte van Hezbollah, dit omdat hem een loon werd uitgekeerd en hij een ziekteverzekering kreeg, slaagt hij er allerm minst in te verklaren waarom hij na zijn jarenlange werkzaamheden als redacteur, waarbij hij taken heeft uitgevoerd die geen enkele band hadden met de militaire activiteiten van

Hezbollah, plots onder druk zou worden gezet om een militaire opleiding te volgen en gaat hij bovendien voorbij aan de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (COI Focus *“Libanon. Rekrutering door Hezbollah”* van 14 februari 2014) en waaruit duidelijk blijkt dat toetreding tot de Hezbollahmilitie op vrijwillige basis gebeurt en er geen gevallen van gedwongen rekrutering bekend zijn. Bovendien beschikt Hezbollah over meer dan genoeg kandidaten die vrijwillig lid wensen te worden en wordt het als een lucratieve zaak beschouwd om lid te worden omdat de organisatie aan actieve leden een loon uitbetaalt, afgezien van andere vergoedingen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Hezbollahmilitie over ongeveer 20.000 reservisten beschikt. Hoewel het aanbod aan goede strijders slinkt, komt Hezbollah dus geen leden of mannen te kort om voor Hezbollah te gaan strijden. Ook voor de strijd in Syrië vindt aldus geen gedwongen rekrutering plaats. Integendeel, men neemt net het tegengestelde waar. Met name veel werkloze jongeren willen gaan strijden in Syrië. De vergoeding hiervoor zou immers groter zijn dan die van collega's die in Libanon dienst doen. Verder aanvaardt Hezbollah in de regel enkel mensen die uitsluitend in een Hezbollah-milieu zijn opgevoed en opgegroeid, een profiel waaraan verzoeker niet voldoet. Hezbollah wil enkel diegenen die zonder reserve de partij-ideologie zijn toegewijd inlijven. Wie zich niet loyaal en overtuigd toont, wordt geen lid van de partij en zal bijgevolg ook nooit gevraagd worden om deel te nemen aan militaire trainingen of toe te treden tot de militie. Daarnaast blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat Hezbollah zich, aangezien het conflict in Syrië er steeds meer een van sektarische aard is, beperkt tot het inlijven van sjiïeten voor deze strijd. Volgens een uitgebreide studie over de rekruteringsdynamieken van Hezbollah door het Amerikaans leger is de Hezbollahmilitie zelf voor 100% sjiïtisch en bestaat ze voor 100% uit mannen. Er zijn ook geen gevallen bekend van Palestijnen die gedwongen worden ingelijfd door Hezbollah, ook niet voor de strijd in Syrië. De beweging tracht wel Palestijnen te rekruteren voor de Saraya en andere soennitische geïnspireerde organisaties verbonden aan Hezbollah. Ook hier is evenwel geen sprake van gedwongen rekrutering en is het financiële de belangrijkste dwingende factor. Verzoeker brengt geen informatie aan die de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt weerlegt of ontkracht. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze op goede gronden oordeelt als volgt: *“(…) Het mag duidelijk zijn dat het door u geschetste relaas fundamenteel afwijkt van de hierboven beschreven gang van zaken. U bent een Palestijnse soenniet (zie CGVS A p. 3, 17), benadrukt ook dat u van een andere traditie afstamt dan de sjia (zie CGVS A p. 14) en u groeide op in een Palestijns kamp en ging naar Palestijnse scholen (zie CGVS A p. 5). U ging weliswaar naar een sjiïtisch jeugdcentrum in het kamp (zie CGVS A p. 8), maar buiten dat groeide u op in een overduidelijk Palestijns soennitisch milieu. Verder nam u zelf nooit stappen om u bij de gewapende tak van Hezbollah aan te sluiten, terwijl dus blijkt dat men daar slechts in geraakt na een zware selectie. Ook blijkt uit de informatie dat Hezbollah verlangt dat rekruten de partijideologie volledig onderschrijven. Dat staat in contrast met uw gebrek aan motivatie voor Hezbollah. U verklaarde immers bij het tijdschrift goed te verdienen, maar daar niet helemaal tevreden te zijn omdat u soenniet bent. Op uw werk was men zich er van bewust dat u soenniet was (zie CGVS A p. 7, 17). Ook was u daar niet begonnen omdat u de ideologie aanhing, maar omdat u graag met technische zaken bezig was (zie CGVS A p. 10). In rekening genomen dat u daar van 2004 tot 2011 werkte (zie CGVS A p. 6) kan het bezwaarlijk overtuigen dat uw gebrek aan ideologische overtuiging nooit aan het licht zou zijn gekomen. Gegeven uw profiel lijkt het met andere woorden onwaarschijnlijk dat Hezbollah u zou toelaten in zijn gewapende tak, laat staan dat ze u daartoe zouden dwingen. (...)”*

De Raad stelt vast dat verzoeker voor het overige blijft steken in het uiten van blote beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

2.11.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet betwist, laat staan ontkracht. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing worden dan ook door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.11.4. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door

artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat en zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

2.12. Wat de terugkeermogelijkheden naar Libanon en UNWRA-mandaatgebied betreft voor verzoeker met zijn minderjarige dochter met de Belgische nationaliteit moet worden opgemerkt dat 's Raads arrest nr. 146 999 van 3 juni 2015 door de Raad van State werd vernietigd met het arrest nr. 236.132 van 17 oktober 2016 omdat de Raad niet is ingegaan op het middel dat verzoeker niet kon terugkeren naar het UNWRA-mandaatgebied omwille van het feit dat zijn minderjarige dochter, die enkel de Belgische nationaliteit heeft, niet zou worden toegelaten tot verblijf in Libanon en nog minder in het UNWRA-mandaatgebied.

Ter terechtzitting gaf de verzoekende partij te kennen dat zij inmiddels drie kinderen heeft met de Belgische nationaliteit en dat destijds niet werd nagegaan in welke mate zij met haar minderjarig kind met de Belgische nationaliteit kan terugkeren naar Libanon en het UNWRA-mandaatgebied. Voorts gaf de verzoekende partij te kennen dat de in het administratief dossier aanwezige "*informatie met betrekking tot UNWRA*" verouderd is.

De verwerende partij bevestigde ter terechtzitting dat de terugkeermogelijkheden naar Libanon en het UNWRA-mandaatgebied voor verzoeker met zijn drie minderjarige kinderen met Belgische nationaliteit door haar moet worden nagegaan en bevestigde dat de in het administratief dossier aanwezige informatie met betrekking tot UNWRA verouderd is en er een update dient te worden opgesteld.

2.13. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 januari 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. C. DIGNEF,

dhr. R. VAN DAMME,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK